

ਸਮਾਂਤਰ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ - ਨੰਬਰ ਤਿੰਨ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮਰਥਨ-ਸ਼ਕਤੀ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਮਿਕ ਪਰਖ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ

Jeff Pippenger
2023-08-08

ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਚੌਦਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਿੰਨੋਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਤ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ "ਪਰਚਾ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੂਤ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਮੋਹਰਬੰਦ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੇ। ਜਦੋਂ ਦੂਜਾ ਦੂਤ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਦੇ ਪਤਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮੋਹਰਬੰਦ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੋ ਵਰਗ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਐਕਸਟਰ ਕੈਂਪ-ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੋਹਰਬੰਦ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੋ ਵਰਗ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜੋ ਦੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕਰਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ; ਪਰ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕਰਾਈ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਇਕੱਲੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਅਤੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕਰਾਈ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਿਆ ਜਦੋਂ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕਰਾਈ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ। ਉਸੇ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"ਮੈਂ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਜਲਦੀ ਕਰਦੇ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁੜ ਸੁਰਗ ਵੱਲ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੋੜੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਬਲ ਬਖਸ਼ੇ। ਉਸ ਦੂਤ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਤਰਾ, ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਜੇ ਜੋਤਿ ਇਸ ਦੂਤ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਹਰ ਥਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੜੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੋਇਆ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਮਹਾਨ ਬਾਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਰਾਤਮਿਆਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ, ਹਰ ਅਸੁੱਧ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਅਸੁੱਧ ਅਤੇ ਘਿਨੌਣੇ ਪੰਛੀ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਲ ਦੇ ਪਤਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜੋੜ ਨਾਲ, ਜੋ 1844 ਤੋਂ ਚਰਚਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਦੂਤ ਦਾ ਕੰਮ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਹਰ ਥਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਅਡਿੱਗ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿ ਸਕਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਜੋਤਿ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰੀ ਹੋਈ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।"

“ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਏ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਦੂਤ ਭੇਜੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਹਰ ਥਾਂ ਗੂੰਜ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ, ‘ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਾ ਪਾਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਅਕਾਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਨਿਆਂਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।’ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਤੀਜੇ ਸੁਨੇਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੋੜ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ 1844 ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਧੀਰਜਵਾਨ, ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਆਖਰੀ ਗੰਭੀਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਾਬਲ ਦੇ ਪਤਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਸਨ; ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਦੰਡ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਣ।” *Spiritual Gifts, volume 1, 193, 194.*

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਠਾਰਾਂ ਦਾ ਦੂਤ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਜੁੜਨ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ—ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ—ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ, ਹਰ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਗਵਾਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਬਿੰਦੂ ਆਉਣਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਇਹ ਗੱਲ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਲਈ ਵੀ ਸੱਚ ਸੀ। ਲੰਮੇ ਅੰਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰਾ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਉਹੀ ਲੱਛਣ ਜੋੜਦੀ ਹੈ ਜੋ ਯੂਹੰਨਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਠਾਰਾਂ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਜ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣਾ ਸੀ।” ਇਹ ਅੰਸ਼ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਹੀ ਸੰਬੰਧੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 11 ਅਗਸਤ 1840 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਓਟੋਮਨ ਪ੍ਰਬੁਤਵ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸਮਰਥਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਤ ਦੇ ਉਸੇ ਹੀ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦੂਤ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਪੁਕਾਰ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਵਾਲਾ ਦੂਤ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ। ਜਦੋਂ ਦੂਜਾ ਦੂਤ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਆਏ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਖਿਆ ਅਤੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ।

ਜਿਸ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਰਵਾਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕ੍ਰਮਿਕ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕ੍ਰਮਿਕ ਪਰਖ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕ੍ਰਮਿਕ ਪਰਖ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ।

ਮਿਲਰਵਾਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1798 ਤੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਅੰਸ਼ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਓ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੀ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਯਤਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਰੀਖਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਵਾਚਾ-ਲੋਕ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਜੋ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਪਰੀਖਿਆਕਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਰ ਨਵੀਂ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਵਿਅਕਤਿਗਤ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਨਮੋਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇਕੋ ਪੁਸਤਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਉਸ ਇਕੋ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਗਵਾਹ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁਥਾਨ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਆ; ਇੱਕ ਨੂੰ ਮਾਦੀ-ਫ਼ਾਰਸੀ ਰਾਜ ਨੇ ਸਤਾਇਆ, (ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ) ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੋਮ ਨੇ ਸਤਾਇਆ, (ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ)। ਯੂਹੰਨਾ ਇਸ ਲਈ ਸਤਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੱਬਥ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਪਾਸਨਾ-ਪ੍ਰਥਾਵਾਂ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸੱਬਥ ਦੀ ਥਾਂ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਤਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਲੋਕ ਉਹ ਹਨ ਜਾਂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁਹਰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਦੇ "ਫਰਮਾਨ" ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੇ ਖੋਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਮੁਹਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਅਨੰਤਕਾਲ ਲਈ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜੇ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਹਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਮਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਮੁਹਰ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਣ ਉਦਾਹਰਣ ਸੀ ਕਿ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪੁਸਤੁਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਬੀ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਿਤ੍ਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਥਾਪਿ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰੰਭ (ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ) ਨੂੰ ਅੰਤ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ) ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਉਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਬਾਈਬਲੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰਣ—ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹਨ।

ਸਾਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਈ, ਤਾੜਨਾ ਲਈ, ਸੁਧਾਰ ਲਈ, ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ; ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹਰ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16, 17.

ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਨਬੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਬੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨਬੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ—ਤਾਂ ਉਹ ਨਬੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮਝ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਲਾਕੀ ਦੀ ਇਲਿਆਹ ਬਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਮਿਲ ਕੇ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ—ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੋਹਰੀ ਹੈ।

ਸੰਦੇਸ਼ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੌਣ ਗਵਾਹੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਣਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪੱਖਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅਗਵਾਂ ਨੇ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਅਭਿਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਾਗੂਕਰਨ ਦਾ ਅਗਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦਾਹਰਨ ਉਹ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਮੋਹਰਾਂ ਸਮਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ, ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੋਹਰਾਂ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਲਾਕੀ ਦਾ ਇਲਿਆਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਉਸੇ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼" ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਜਿਬਰਾਏਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਇਲਿਆਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ, ਚੌਦਾਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਸੰਦੇਸ਼, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ।

ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗੜਬੜ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭਾ-ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:32, 33.

ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ "ਨਬੀ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ।" ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਅਧੀਨ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, "ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ; ਆਤਮਵਾਚਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣਾ: – ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ (ਆਗਿਆਕਾਰੀ), ਅਧੀਨ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਵਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ (ਨੂੰ, ਅੱਗੇ), ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ (ਨੂੰ, ਹੇਠਾਂ), ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ।" ਸਾਰੇ ਨਬੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ।

ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪਕ-ਚਿੱਤਰਾਵਲੀਆਂ ਉਸੇ ਹੀ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ "ਬੁੱਧਿਮਾਨ" ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ "ਬੁੱਧਿਮਾਨ" ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਨਮੁਹਰ ਹੋਣ ਉੱਤੇ "ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ" ਨੂੰ "ਸਮਝਦੇ" ਹਨ; ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਨਮੁਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਦ "ਬੁੱਧਿਮਾਨ" ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਣ। ਉਹ ਪਛਾਣ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਉਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਪਛਾਣੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਧੀ ਯਸਾਯਾਹ ਅਠਾਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਬਾਈਬਲਿਕ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਧੀਰਜ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਲੇਖ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।